

Sygn. akt: I C 245/15

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 lipca 2015 r.

Sąd Rejonowy w Jastrzębiu-Zdroju Wydział I Cywilny

w składzie następującym:

Przewodnicząca:	SSR Gabriela Jarawka
Protokolant:	sekr. sądowy Katarzyna Mosoń

po rozpoznaniu w dniu 3 lipca 2015 r. w Jastrzębiu-Zdroju

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) S.A. w K.

przeciwko D. J.

o zapłatę

- zasądza od pozwanego D. J. na rzecz powoda (...)S.A. w K. kwotę 389,99 zł (trzysta osiemdziesiąt dziewięć złotych 99/100) z odsetkami ustawowymi od dnia 27 lipca 2014 r.;
- w pozostałej części powództwo oddala;
- zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 130,43 zł (sto trzydzieści złotych 43/100) tytułem zwrotu kosztów postępowania;
- wyroki w punkcie 1 i 3 nadaje rygor natychmiastowej wykonalności.

Przewodnicząca:

Sygn. akt I C 245/15

UZASADNIENIE

Strona powodowa (...)Spółka Akcyjna z siedzibą w K. wniosła do Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie o zasądzenie od pozwanego D. J. kwoty 619,99 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 27 lipca 2014 r. do dnia zapłaty oraz o zasądzenie kosztów postępowania.

W uzasadnieniu strona powodowa wskazała, że zawarła w dniu 15 września 2014r. umowę przelewu wierzytelności z firmą (...) Sp. z o.o. w W., o czym poinformowano pozwanego. Pozwany zawarł z (...) Sp. z o.o. w W. w dniu 26 czerwca 2014r. umowę pożyczki na kwotę 300 zł za pośrednictwem platformy internetowej cedenta. W tym dniu zostały wypłacone pozwanemu środki pieniężne. Pozwany zobowiązał się zwrócić cedentowi kwotę 619,99 zł. Pozwany zobowiązany był do zwrotu pożyczki do dnia 26 lipca 2014 r. i mimo wezwania do zapłaty pożyczki nie spłacił.

Postanowieniem z dnia 26 maja 2014 r. tamtejszy Sąd stwierdził brak podstaw do wydania nakazu zapłaty i przekazał sprawę do Sądu Rejonowego w Jastrzębiu-Zdroju.

Pozwany (wezwany prawidłowo) nie stawiał się na rozprawie, nie złożył odpowiedzi na pozew ani żadnych wyjaśnień, jak również nie żądał przeprowadzenia rozprawy w swojej nieobecności.

Sąd ustalił:

Dnia 26 czerwca 2014 r. pozwany D. J. zawarł z (...) Sp. z o.o. w W. umowę pożyczki, zgodnie z którą miał otrzymać do wypłaty kwotę 300 zł. Pozwany zobowiązał się do zwrotu pożyczkodawcy kwotę 389,99 zł do dnia 26 lipca 2014 r. Strony zawarły umowę na odległość za pośrednictwem strony internetowej (...) Warunki umowy precyzowała umowa ramowa. Zgodnie z § 4 ust. 1 lit b każda pożyczka udzielana przez pożyczkodawcę jest oprocentowana w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego (odsetki maksymalne). Wysokość odsetek maksymalnych ustalana była według przepisów k.c. z zastrzeżeniem zapisów § 4 ust. 2 i § 6 ust. 6 umowy ramowej, a za udzielenie pożyczki naliczana jest prowizja. Zgodnie z § 4 ust. 1. lit. b prowizja wynosiła 1% na dzień dla pożyczek udzielanych na okres od 7 do 30 dni. W myśl § 4 ust. 7 umowy przed udzieleniem pożyczki, pożyczkodawca przesłał pożyczkobiorcy formularz informacyjny zawierający informacje na temat kwoty udzielanej pożyczki, wysokości oprocentowania, całkowitej kwoty do spłaty oraz rzeczywistej rocznej stopy oprocentowania, wszelkich dodatkowych kosztów z udzieleniem pożyczki, a także kwotę, liczbę oraz częstotliwość spłat, jakich pożyczkobiorca jest zobowiązany dokonać.

(dowód: umowa ramowa pożyczki, k. 17-20 akt, dowód przelewu kwoty pożyczki, k. 16 akt)

Umową przelewu wierzytelności zawartą pomiędzy (...) Sp. z o.o. w W. a (...) S.A. z siedzibą w K. z dnia 15 września 2014 r. strona powodowa nabyła wierzytelność cedenta wobec pozwanego z tytułu wyżej opisanej umowy pożyczki.

(dowód: umowa z dnia 15.09.2014 r. k. 10-13 akt)

Pismem z dnia 15 września 2014 r. strona powodowa zawiadomiła pozwanego o umowie cesji, wskazując, iż do zapłaty pozwanemu pozostała kwota 619,99 zł.

(dowód: zawiadomienie z dnia 15.09.2014r., k. 14-15 akt)

Sąd zważył:

Powództwo zasługuje na uwzględnienie jedynie w części.

Ustalając stan faktyczny Sąd oparł się na dowodach z dokumentów przedłożonych przez stronę powodową, a które nie były kwestionowane przez stronę pozwaną.

Podstawą prawną rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie stanowi przepis art. 720 k.c., który stanowi, że przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości.

W przedmiotowej sprawie pozwany zawarł z (...) Sp. z o.o. w W. umowę pożyczki z dnia 26 czerwca 2014r., w której strony doprecyzowały wysokość pożyczki i sposób spłaty. Pozwany nie spłacił pożyczki w wyznaczonym terminie, więc stronie powodowej należy się jej zwrot.

Z treści pozwu wynika, iż całkowity koszt pożyczki, który pozwany zobowiązał się zwrócić wynosi 619,99 zł, powód jednak nie wskazał jakie składniki oprócz kapitału pożyczki w kwocie 300,00 zł składa się tę należność.

Jak jednak wynika z formularza informacyjnego dołączonego do umowy ramowej pożyczki (k.20), który w myśl § 4 ust. 7 umowy winien zawierać informacje na temat wszelkich dodatkowych kosztów związanych z udzieleniem pożyczki, a także wysokość spłaty, jaką pożyczkobiorca jest zobowiązany dokonać, do kwoty pożyczki 300 zł doliczona została prowizja w kwocie 90 zł. Całkowita kwota spłaty wynosi natomiast 389,99 zł.

Strona powodowa, obciążona ciężarem dowodu (art. 6 k.c.), nie dowiodła zatem w sposób należyty istnienia wierzytelności przewyższającej kwotę 389,99 zł.

W myśl ogólnych zasad postępowania dowodowego na powodzie spoczywa ciężar udowodnienia faktów uzasadniających jego żądanie, a na stronie pozwanej obowiązek udowodnienia okoliczności uzasadniających jej wnioski o oddalenie powództwa. Samo twierdzenie strony nie jest dowodem, a twierdzenie dotyczące istotnej dla sprawy okoliczności powinno być udowodnione przez stronę to twierdzenie zgłaszającą (por. wyrok SN z dnia 22.11.2001r., I PKN 660/00, Wokanda 2002/7-8/44). Stosownie zaś do treści art. 232 k.p.c. strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne.

W przypadku nie podjęcia obrony przez pozwanego stosownie do art. 339 § 2 k.p.c. w którym określono podstawę faktyczną wyroku zaocznego, sąd - jeżeli nie ma uzasadnionych wątpliwości - zobligowany jest do uznania podanej przez powoda podstawy faktycznej (tj. twierdzeń powoda o okolicznościach faktycznych) za zgodną z prawdą bez przeprowadzania postępowania dowodowego. Niezależnie od ustalenia podstawy faktycznej **sąd zawsze jest zobowiązany rozważyć, czy żądanie pozwu jest zasadne w świetle norm prawa materialnego**. Negatywny wynik takiej analizy powoduje wydanie wyroku zaocznego oddalającego powództwo (por. m.in. wyrok SN z dnia 7 czerwca 1972 r., III CRN 30/72, LEX nr 7094).

Mając na względzie powyższe, Sąd na podstawie powołanych przepisów orzekł jak w pkt I w sentencji wyroku, a pozostałym zakresie powództwo oddalił.

O odsetkach Sąd rozstrzygnął w myśl art. 481 § 1 kc zasądzając je zgodnie z żądaniem pozwu.

O kosztach procesu Sąd orzekł zgodnie z zasadą stosunkowego ich rozdziału (art. 100 kpc). Żądanie powoda zostało uwzględnione w 62%, co Sąd ustalił porównując wysokość dochodzonego roszczenia z ostatecznie zasądzonym roszczeniem. W sprawie tej powód poniósł koszty z tytułu opłaty od pozwu w wysokości 30 zł, koszty z tytułu wynagrodzenia pełnomocnika w kwocie 180 zł zgodnie z § 6 pkt 2) rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu oraz koszt prowizji na rzecz dostawcy usługi płatności internetowej w kwocie 0,38 zł. Mając na uwadze, iż wygrał on sprawę w 62% należał mu się zwrot kosztów w wysokości 130,43 zł (210,38 zł × 0,62).

J., dnia 23 lipca 2015 r. Sędzia